

EGYETÉRTÉS

FENYŐ SÁNDOR

EÖTVÖS KÁROLY

székeskereszt.

szépirodalmi munkatárs.

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, IV. PÁPNÓVELDE-UTCA 8. Telefon száma 788.

KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV. PÁPNÓVELDE-UTCA 8. Telefon száma 706.

Mai számunk főbb közleményei: Vasárnapi krónika. A kivándorlás ellen. Incezy László meghalt.

junkat, hogy a hazug hírek terjesztése csakis a hivatalos Magyarország rettegését látszik igazolni.

lázni. Ma kezdődött ugyanis a macedón kongresszus, de az ultrák hívei, ugylászik megmondhatk a következményeket, s nagyobbszabású tüntetésektől tartozkodtak.

tetszettel fogadtok beszédében rámutat a kivándorlás okaira s hangsúlyozza, hogy első sorban a mezőgazdasági kultúra emelésére, a hazai ipar felkarolására, a helyi birtokpolitika megújítására kell törekednünk.

megbeszélésén a küzdelem álló kiegyezés kérdésében. Módot kell találni, miként rúgunk fel a társadalmi lét-lenségéből, indíthatunk meg a társadalmi lét-létlenségéből, hogy keresztben módot a társadalom felújítására.

Vasárnapi krónika.

(—) Nyaraló miniszterelnökünk a kiegyezési tárgyalások fődíszállítását, mint említettük, Rátótra helyezte át. Oda utazgatnak a reszort-miniszterek, de ott időzik jelenleg dr. Körber osztrák miniszterelnök is.

A Themse partján, Londonban megtörtént tehát a koronázás. Simán, minden zavartól meztelenül ment végbe. VII. Edward király és Alexandra királyné tehát az angol alkotmány értelmében megtartották székfoglalójukat.

Budapest, augusztus 10. Kossuth-ünnep és a függetlenségi párt. A Ké. Est. jelenté: A függetlenségi pártnak a Kossuth-ünnep tárgyában augusztus 14-ére összehívott konferenciáján a pártnak aránylag kevés tagja fog megjelenni.

Az új Ströbel Peter, egy magas, szikár alak volt az első szónok. A hajkoronán, mely a nagyreszt kopasz koponyát övezi, hódor, de a szeméből kisugárzik a gondolkodó és az új gondolatok roppant tekintélye.

Incezy László halálát hosszú betegség előzte meg. Az elhunyt a mult évi őszén esett influenza és ezt a baját nem tudta kiheverni. Azóta folyton betegeskedett, de munkáidat nem csappant. Lázos tevékenységgel dolgozott, mint több naplónak politikai cikkírója.

A közeledő országos Kossuth-ünnepély és az önálló vámtérület érdekében megindult és folyton növekedő mozgalmat bizonyos helyeken nem jó szemmel nézik.

A revali eszázadok elmúltak. Elmúltak pedig a béke jegyében, a minthogy abban is kezdődtek. Hogy mennyire tévedtek azok, a kik esetleges háborús komplikációktól tartottak, mi sem bizonyítja jobban, mint az általános lefegyverezésnek újból felszínre vetett ideája, a mely állítólag már az olasz király és a czár találkozásánál megbeszélés tárgyát képezte.

A gazdasági Egyesületek Országos Szövetsége országos mozgalmat indított a kivándorlás ellen. A multkoriban a dunántúli megyék intelligenciáját hívta össze tanácskozásra, ma pedig Temesvártól a déli vidék érdekeit vármegyéink lakossága foglalkoztató a kivándorlás okainak felkutatásával s az a fontos kérdéssel, hogy miként vegyék elejét az im márion nagy mérvű szökésnek.

A kivándorlás ellen. A Gazdasági Egyesületek Országos Szövetsége országos mozgalmat indított a kivándorlás ellen. A multkoriban a dunántúli megyék intelligenciáját hívta össze tanácskozásra, ma pedig Temesvártól a déli vidék érdekeit vármegyéink lakossága foglalkoztató a kivándorlás okainak felkutatásával s az a fontos kérdéssel, hogy miként vegyék elejét az im márion nagy mérvű szökésnek.

Incezy László halálát hosszú betegség előzte meg. Az elhunyt a mult évi őszén esett influenza és ezt a baját nem tudta kiheverni. Azóta folyton betegeskedett, de munkáidat nem csappant. Lázos tevékenységgel dolgozott, mint több naplónak politikai cikkírója.

Karácsony. — Az Egyetértés eredeti tárczája. — Írta: Incezy László. Már hetek óta lesik-várják A Jézuskát a gyerekek, Tegyük meg nekik, öregem, hit, Tegyük meg azt az örömet. Gyűjön ki nálunk is a szent fa, Jézus hozza ki a jöjjön el, Ezeknek az éles apróknak A szent-nap szent öröme kell.

A KIS EZREDES. REGÉNY. 40. FEJELET. ÍRTO: SIENKIEWICZ HENRIK. MÁSODIK RÉSZ. — Sok fegyverbarátod van neked, Mihály? — Három hatalmas mizra — felelte Wolowski — gazdagok és hatalmasok. Az egyikkel még kora ifjúságomban kővettem meg, mikor a felejtetetlen Wisniowiecki Yarema zászlója alatt szolgáltam. A neve: Aga bej. Meg vagyok győződve, hogy ha manapság a fejével kellene értem jót állania, egyetlen pillanattal sem habozna. A másik kettő ép ilyen megbízható. Ime a tervem: Piotrowicz, értesülésem szerint, két hét eltelte előtt itt lesz, Krímiába megy, hogy néhány kamieniczi örmény kereskedőt kiváltsón. Ellátom ajánló levelekkel a követőnkhoz és a fegyverbarátainhoz, ezenfelül a ruszezyei parancsnoknál is vannak munkáimnak lett rokonai, a kik magas állásokra virgődték fel. Mindannyian eget-földet meg fognak mozgatni. Ha Murza be sikert madraha kérsz, a kánál is latta vetetik legmagasabb tekintélyt. Reményem tehát, hogy Boskít pár hónap alatt visszaadják nekünk.

— Mit jelent mindez? — kérdezte s két szemé villámokként lévett. — Látásra lecsillapodott a két ellenfél. — Azt jelenti — folytatta Nowowiecki, — hogy ez az ember a tulajdonom, a rubszolgám. Hajdan, mikor még Ukrajnában szolgáltam, fölhatott találtam a pusztaságon. Megszántam, magamhoz vettem, fölvettem. Ítár fia. Husz évet töltött a földem alatt. Mikor a fiam, fiatalom ellenére elhagyta az apai házat, a míg eszébe nem jutott Évra emelni a szemét... Meggyesztöttem... Elszökött. Mi itt a nevé? — Mellekovicz. — Nem illet meg. Egyszerűen Asia-nak hívják. Azt mondja, nem ismer: ám én, én nagyon is ismerem és éva is jól ismeri. — De az ön fia többször találkozott már vele — vetette ellen Basia. — Hogyan magyarázza meg, hogy egyszer sem ismert rá? — Lehetséges, hogy a fiam nem ismerte meg. Mind a ketten tizenöt évesek voltak, mikor a házamat elhagyta. Asia megnőtt azóta, immár szakállt kőríti az állát. Éva azonban mégis megismerte... Ezredes ur és ezredesné asszonyom úgy vélem, inkább bíhettek egy mindenkor becsületben élt nemes szavának, mint egy regebűtnak. — Mellekovicz százados a főhítmán szolgálatában áll — válaszolta Basia — nekünk nincsenek jogaink fölötté. Wolowski közbeszólt: — Engedjék kérem, hadt kérdezzem én ki. Auditor et altera pars. Mellekovicz százados ur... De a kis ezredes nem beszélhetett tovább, az öreg nemes elragadta a düh. — Mellekovicz ur! — kiáltotta. — Gyönyörűségem, mondhatom! Szalga, ismétlem önöknek, hitetlen rubszolgát! Csak úgy lopta a Mellekovicz nevet... Holnap én kutyapécetrem ezt az urat; holnap én megbotortatom ezt az urat; és a főhítmán nem fog ebben megakadályozni, mert lengyel nemes vagyok és ismerem a jogaimat. Mihály bannja idegenen remegett. Rövid, metsző hangon mondta: — Basia közöljék sietve, hogy elválassza őket.

— En pedig nemesek lengyel nemes, de a lengyel hadseregben ezredes is vagyok és a parancsnoki jogaimat gyakorlom itt... Ő a folyamodhatik a főhítmánhoz, követheti tőle az emberét... Am én helyitt egyelőre én rendelkezem, egyedül csak én. Nowowieckinek még idejében észbe jutott, hogy a fia követeltlen fölvevél s egyidejűleg nemetnek egyik legdicsebb katonájával beszélt. — Ezredes ur — szólt a fázatosabbá vált hangon — nem szándokoztam erőszakot elvinni ontól ezt a gaz fiéktől... Csupán jogaimat állapítom meg s reményem, ön kegyeskedik... — Mellekovicz százados, mit felel ön? — kérdezte Wolowski. Földre sűrűt szemekkel a kérdezt hallgatott. — Mert végre is — folytatta a kis ezredes — az ön kezeztve valóságos Asia. Ezt mindnyájan tudjuk... — Allítsonnak van egy elvitathatlan bizonyítéka — vetette közbe megint Nowieski. Ha ez a bitang csakugyan az én emberem, akkor két hal van a mellére tetővöröva. Nienaszienicnek e szavak hallatára léseett az álla a bámulattól. Pár pillanattig szinte kapkodott a levegő után, aztán hangosan kiáltotta: — Asia, a Tuhaj bej fia! Minden szem felé fordult. Nienaszienic reszketett, mintha minden régi sebe véresen kinyúlt volna: ismételte: — Ó az Asia, a szakmányom... a testvérem gyermeke... Tuhaj bej fia! Ő az, Istenem! Ekkor a fiatal tatár büszkén fölvetette a fejét. Híde megvetéssel jártatta körül tekintetét a gyűlekezeten, hirtelen fölgömbölyta a dolmányát, az ingét s meztelen mellét kitárta mondta: — Ime a két hal. Igen, a Tuhaj bej fia vagyok!... (Folytatás következik)

— Mit jelent mindez? — kérdezte s két szemé villámokként lévett. — Látásra lecsillapodott a két ellenfél. — Azt jelenti — folytatta Nowowiecki, — hogy ez az ember a tulajdonom, a rubszolgám. Hajdan, mikor még Ukrajnában szolgáltam, fölhatott találtam a pusztaságon. Megszántam, magamhoz vettem, fölvettem. Ítár fia. Husz évet töltött a földem alatt. Mikor a fiam, fiatalom ellenére elhagyta az apai házat, a míg eszébe nem jutott Évra emelni a szemét... Meggyesztöttem... Elszökött. Mi itt a nevé? — Mellekovicz. — Nem illet meg. Egyszerűen Asia-nak hívják. Azt mondja, nem ismer: ám én, én nagyon is ismerem és éva is jól ismeri. — De az ön fia többször találkozott már vele — vetette ellen Basia. — Hogyan magyarázza meg, hogy egyszer sem ismert rá? — Lehetséges, hogy a fiam nem ismerte meg. Mind a ketten tizenöt évesek voltak, mikor a házamat elhagyta. Asia megnőtt azóta, immár szakállt kőríti az állát. Éva azonban mégis megismerte... Ezredes ur és ezredesné asszonyom úgy vélem, inkább bíhettek egy mindenkor becsületben élt nemes szavának, mint egy regebűtnak. — Mellekovicz százados a főhítmán szolgálatában áll — válaszolta Basia — nekünk nincsenek jogaink fölötté. Wolowski közbeszólt: — Engedjék kérem, hadt kérdezzem én ki. Auditor et altera pars. Mellekovicz százados ur... De a kis ezredes nem beszélhetett tovább, az öreg nemes elragadta a düh. — Mellekovicz ur! — kiáltotta. — Gyönyörűségem, mondhatom! Szalga, ismétlem önöknek, hitetlen rubszolgát! Csak úgy lopta a Mellekovicz nevet... Holnap én kutyapécetrem ezt az urat; holnap én megbotortatom ezt az urat; és a főhítmán nem fog ebben megakadályozni, mert lengyel nemes vagyok és ismerem a jogaimat. Mihály bannja idegenen remegett. Rövid, metsző hangon mondta: — Basia közöljék sietve, hogy elválassza őket.

